

150 let

**vysvěcení kostela
Nanebevzetí Panny Marie
ve Veřovicích**

červen 2008

Úvodní slovo P. Miloslava Šmahlíka

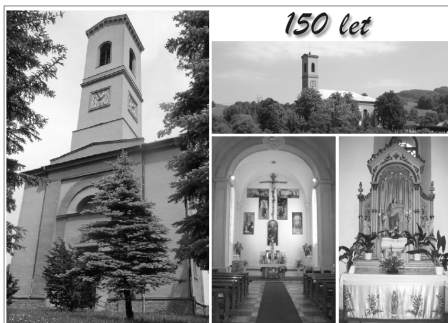
V tomto roce si připomínáme 150 let posvěcení našeho farního kostela. Samozřejmě, že je to pro nás všechny velká událost a důvod k radosti i vděčnosti Pánu, který je počátkem a koncem všeho. Děkovat za co? V prvním případě, že vůbec „nějaký“ kostel máme a v druhém případě za to, jaký kostel máme.

Bůh řídí dějiny světa a má o všem přehled a také ví, co dělá a proč to dělá. Ano mám na mysli onu historickou a pro nás nepochopitelnou událost „drobné záměny“. Uvědomme si, že náhoda neexistuje. A také je to pro nás nemalé poučení, které nám On sám nabízí; nebojme se být vůči Němu nároční. Naši předkové chtěli původně něco malého, On se rozhodl dát mnohem víc. Budeme-li připraveni přijímat od Něho velké dary, s radostí nám je dá.

A druhá věc, kterou mám prozatím na srdci, a která se týká letošní slavnosti, je ta, abychom nezapomínali na to, co pro nás naši předkové udělali. Ani pro ně to nebylo nic jednoduchého. Ale chtěli jedno. Zanechat po sobě něco užitečného pro další generace. Proto je to odpovědnost nás

všech, v jakém stavu zanecháme po sobě tento chrám pro nastupující generace. Vždyť jenom díky této budově je Pán uprostřed nás živý s tělem, duší i božstvím v Eucharistii. Dopřejme tak velkou výsadu i našim následníkům. Nosme náš chrám ve svém srdci.

To vám všem přeje P. Miloslav Šmahlík

Rozhovor s P. Miloslavem Šmahlíkem

1. Co si myslíte o Veřovické farnosti?

O slově "myslet" mi dal můj otec takové napomenutí a tolikrát, že se mu vyhýbám jak čert kříži. Jinak za tak krátkou dobu, co jsem zde, jsem zpozoroval, že je to živá farnost, a nemyslím tím pouze skalní

návštěvníky bohoslužeb, ale všechny farníky, kteří buď ve Veřovicích bydlí nebo v nich pracují.

2. Jaký máte názor na novodobou výzdobu kostela (obrazy B. Znojenské)

Po tomto uveřejnění jsem přesvědčen, že bude víc lidí, kteří to zaregistrují. Můj názor? Práce decentní nenápadná a přece oltářní obraz se konečně dostal na své místo, kam patří. Jenom mě mrzí, že to nenapadlo ty, kteří obrazy věšeli na zed' jako první.

3. Máte nějakou humornou nebo naopak smutnou historku z Vašeho působení ve Veřovicích?

"Něco veselého z natáčení?" No možná, kdybych zavzpomínal, něco by se našlo. Ale protože bych musel vzpomínat, znamená to, že mi nic tak křiklavého v paměti neuvízlo. Spíše si vzpomenu na Tři veterány a Svěrákovou píseň "Není nutno..."

4. Kdy jste se rozhodl být knězem a co Vás k tomu přimělo?

Tak tady si naopak okamžitě vybavím rozhovor s jedním človíčkem, který opouštěl docházku do školky a chystal se poprvé do školy, když se ho ptali. "A čím budeš, až budeš velký?" "Hasičem." "Proč zrovna hasičem?" "Protože jsem jím chtěl být už od malička." Co se týč mé osoby, nebylo to nic převratného v životě. Spíše taková myšlenka, která se člověka chytí, ten ji nezavrhne, no a spolu zrají.

5. Co Vás nejvíce (první) zaujme, když vejdete do chrámu Páně ve Veřovicích?

Šíleně prázdný presbytář.

6. Jaké máte další plány s Veřovickou farností ?

Něco by se samozřejmě dalo doplnit, ale závisí to na jistých faktorech a to zaprvé lidské vlastnosti a také zde hraje nemalou roli Boží prozřetelnost.

Rozhovor s P. Tadeášem Wojnarem

1. Co si myslíte o Veřovické farnosti?

Považuji veřovickou farnost za velmi živou a aktivní, kde je zvláště zastoupená mladá generace, mládež a rodiče s dětmi. Mám zato, že hluboké základy farnosti položil P. Pavel Hyvnar, co se týče setkávání mládeže, biblických hodin apod. Dnes jsou to z těchto mládežníků 80-tých let výborné mladé rodiny s větším počtem dětí, což se jinde jen tak nevidí. Tato mladá generace může být a také je velkým potenciálem pro Vaši farnost. Slova mohou znamenat hodně, ale příklady jsou více.

2. Jaký máte názor na novodobou výzdobu (obrazy B.Znojemské) kostela

Obraz lidského života v námětech Bedřišky Znojemské nemusí být špatnou myšlenkou, když už k nepřiliš citlivé změně v interiéru kostela došlo. Vnímám však, že práce s interiérem je však pouze nakousnutá, avšak nedotažená do konce. Např. je ponechána stará křížová cesta, kazatelna, v oknech by mohly být vitráže, úprava presbytáře je rovněž započatá, a nedokončená.- Avšak při tom všem bych se přikláněl k původnímu "starému" interiéru, vyhovoval by danému "věku" kostela (150 let), což ale dnes již zřejmě nelze vrátit.

3. Máte nějakou humornou nebo naopak smutnou historku z Vašeho působení ve Veřovicích?

Veselá ani smutná historka to není, ale chtěl bych jen říci, že každé slovo malé pochvaly ze strany farníků vůči knězi je velkých darem. A při tom stačí tak málo. Rovněž úsměv, mírné pokynutí hlavou apod. jsou pohlazením na duši. - Naopak kamenná tvář je kamenem na srdce.

4. Ve které farnosti nyní působíte a jak se Vám zde líbí ?

Působím ve farnosti Vřesina u Hlučina. Název "Vřesina" je téměř shodný s názvem "Veřovice". Proto a nejen proto se mi líbí ve Vřesině stejně dobře jako ve Veřovicích. Avšak pohled na krásný

Javorník a Dlouhou z farního dvorka mně tak trochu chybí. Ale toto není to nejdůležitější.

5. Kdy jste se rozhodl být knězem a co Vás k tomu přimělo?

Knězem jsem se rozhodl být před 20 lety a "přiměl" mne k tomu Bůh.

6. Co Vás nejvíce (první) zaujme, když vejdete do chrámu Páně ve Veřovicích?

Jelikož vcházím do chrámu Páně z jiné strany než se většinou vchází, zaujme mne Pán Ježíš ve svatostánku a pak věřící v lavicích. Když bych zahlédl upřímný a nenucený úsměv, bylo by to pro mne velkým pohlažením na duši. Nebo jinak: Zákopčaníkovo "Slunce v duši".

Rozhovor s P. ICLic. Františkem Zehnalem

1. Co si myslíte o Veřovické farnosti?

Ve Veřovicích jsem se cítil vždy dobře a jsou zde jedny z nelepších dětí, které jsem ve škole kdy učil. Také jsem měl šikovné ministranty, takže vzpomínám jen v dobrém. Byli zde zbožní a hodní věřící.

2. Jaký máte názor na novodobou výzdobu kostela (obrazy B.Znojemské)?

K této otázce je složité se vyslovit, protože v kostele nezbylo nic starobylého z původního inventáře, a byť i novodobá výzdoba, obrazy a svatostánek nejsou špatně architektonicky vyřešeny, nemohu se zbavit dojmu, že v kostele při jeho velikosti něco chybí.

3. Máte nějakou humornou nebo naopak smutnou historku z Vašeho působení ve Veřovicích?

Bohužel si teď nemohu vzpomenout.

4. Ve které farnosti nyní působíte a jak se Vám zde líbí?

Nyní působím v hlučínské farnosti, na tzv. Prajzské. O této farnosti se říká, že je nejreligióznější děkanství v celé republice, takže na

nedostatek práce si nemohu stěžovat. Je zde mnoho pozitivního ve vztahu lidí k Pánu Bohu a církvi. Jsem zde spokojen.

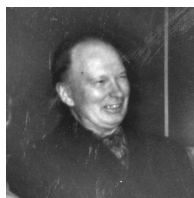
5. Kdy jste se rozhodl být knězem a co Vás k tomu přimělo?

Myšlenka stát se knězem mě provázela již od doby, kdy jsem jako malý chlapec ministroval, ale dozrála až na vysoké škole. Není to však jednoduché krátkým způsobem vyjádřit. Zřejmě jsem toužil při tomto poslání pomáhat lidem a sloužit Pánu Bohu.

6. Co Vás nejvíce (první) zaujme, když vejdete do chrámu Páně ve Veřovicích?

Určitě je to jeho monumentálnost, a také starý obraz Panny Marie, který se mi vryl do paměti.

Rozhovor s P. Petrem Michalem

1. Co si myslíte o Veřovické farnosti?

Moje hodnocení Veřovické farnosti není podstatné. Vždyť jsem už jedenáct roků mimo. Pokud bych hodnotil její stav za mé přítomnosti, tak bych řekl, že patří k průměrné farnosti, ve které žije původní obyvatelstvo (na rozdíl od farností, kde se po válce obyvatelstvo vyměnilo). Jinak se nedokážu vyjádřit k tomu, k jakým změnám došlo v ní za posledních jedenáct roků.

2. Jaký máte názor na novodobou výzdobu kostela (obrazy B.Znojemské)

Obrazy Bedřišky Znojemské jsou jistě projevem křesťanského umění poloviny dvacátého století. Náměty jest třeba promeditovat, jak konec konců je to vyjádřeno v písemné formě jejich vysvětlení. Je však zajímavé, že už několikrát jsem jejich náměty použil v nedělních úvahách, tedy patrně mají něco do sebe.

3. Máte nějakou humornou nebo naopak smutnou historku z Vašeho působení ve Veřovicích?

Snad bych uvedl zimní zážitky z cesty se školní mládeží na Javorník tam a zpět.

4. Ve které farnosti nyní působíte a jak se Vám zde líbí ?

Nyní působím ve farnosti Nový Jičín a sice podle jmenovacího dekretu ve funkci farního vikáře, což je nový termín pro dřívějšího kaplana. Působím zde skoro osm let a domnívám se, že je to vhodný závěr mé veřejné činnosti jako katolického kněze.

5. Kdy jste se rozhodl být knězem a co Vás k tomu přimělo?

Už je to dávno, tak docela dávno... Snad bych to charakterizoval slovem žalmu: Za hlasem Tvým jsem šel, ó Pane, dej sílu duši mé....

6. Co Vás nejvíce (první) zaujme, když vejdete do chrámu Páně ve Veřovicích?

Zaujme mě už vitráž takzvaného zádveří. Už proto, že bylo vytvořeno umělcem z umělecké školy ve Valašském Meziříčí za druhé světové války...Rok 1942.... s ideovým námětem jak jsem o tom přesvědčen, tehdejšího veřovského faráře P. Bláhy i s oním povzbuzujícím textem: Pojd'te ke všichni... Patrně tak časovým v té době pro tehdejší občany veřovské.

Vzkaz P. Marcina Slawického

Otec P. Marcin Slawicki působí nyní v Irsku a prostřednictvím e-mailu mu bylo zasláno 6 otázek. Přišel tento vzkaz k našemu výročí:

„Celé Veřovice jsou v mém srdci a modlím se za celou farnost. S Pánem Bohem.“

Kněží, působící po II. světové válce:

1946 - 1947

Karel Veselý, narozen 5.6. 1889

vysvěcen v r. 1913, byl farářem v Lichnově a do Veřovic docházel pěšky sloužit mši svatou každou neděli

1947 – 1959

František Filip, narozen 14.10. 1911
přišel z Lomnice u Rýmařova, po odchodu z Veřovic
působil jako děkan ve Frenštátě p. R.
Zemřel 22.10. 1982, pohřben je ve Veřovicích

1959 – 1980

Antonín Uhlář, narozen 24.3. 1921, vysvěcen 1946
Nejdéle sloužící kněz, prodělal mnoho nemocí včetně
infarktu.
Na druhý infarkt zemřel 1.6. 1980, pohřben ve
Veřovicích (na počtu bylo 44 kněží).
Po smrti P. Uhláře dva měsíce dojížděl do Veřovic
z Lichnova P. Ladislav Filgas.

1980 – 1991

Pavel Hývnar, narozen 2.6. 1931, vysvěcen 1973
vymalování vnitřku kostela, úprava interiéru, instalace
dvou nových zvonů, omítka v Ženklavě...
zemřel po těžké nemoci 15.11. 1991, pohřben
v Závašicích

1991 – 1995

František Zehnal, narozen 24.1. 1958, vysvěcen 1985
farář v Kopřivnici, provizor ve Veřovicích
Nyní působí v Hlučíně.

1995 – 1997

Michal Petr, narozen 27.3.1936, vysvěcen 1961
nyní působí ve Španělské kapli v Novém Jičíně

1997 – 2004

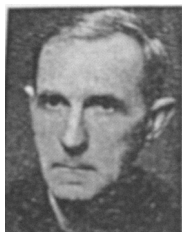
Tadeáš Wojnar, narozen 7.12. 1962, vysvěcen 1994
nyní působí ve Vřesině u Hlučina

2004 – 2006

Marcin Slawicki, narozen 19.5.1973, vysvěcen 2002
nyní působí v Irsku

2006 – až dosud

Miloslav Šmahlík, narozen 13.6.1970

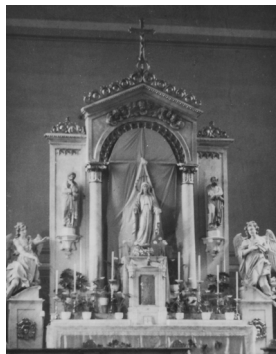
Jediným knězem narozeným ve Veřovicích 19. října 1907 je **ThDr. Otokar – František Balcar**. Byl profesorem náboženství a docent teologické fakulty, působil v Prostějově, Hranicích, Jevíčku, Kroměříži. Ve Veřovicích celebroidl mše svaté v roce 1981 a 1982. Zemřel náhle 11. února 1983 ve věku nedožitých 76 let. Pohřben je v Hranicích.

Dějiny a současnost farního kostela ve Veřovicích

V letošním roce si připomínáme 150 let od vysvěcení místního kostela. Roku 1852 bylo započato se stavbou nynějšího kostela. Připomeňme si, že do roku 1784 byl ve Veřovicích dřevěný kostelík a po tomto roce byl postaven kostel kamenný s dřevěnou věží, který byl zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. Roku 1852 byl tento kostel zbořen a z prken postavena modlitebna (kaplička) v místech bývalého hřbitova, která sloužila po dobu postavení a vysvěcení nynějšího kostela. Stavitelem byl pan Zapletal z Frenštátu p. R. Tento kostel měl být vystavěn ve směru jih-sever. Pracovníci se však nemohli dokopat na skálu pro základy, proto jej postavili na ose východ-západ. Pro věž byly kopány základy 6 m hluboké, než se dokopali na skálu. Při pokládání vazby nechtěl stavitel připustit, aby vazba byla položena bez spojovacích železných pásů, ale jeho návrh byl zamítnut a stavitel byl přinucen vazbu položit dle schváleného projektu. Následky této nedostatečně zajištěné vazby se však pod tíhou břidelic brzy projevíly. Hrubá stavba byla dokončena roku 1854. Dle archivních záznamů byl kostel vysvěcen 28. června a opět zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie. Věž kostela byla postavena jen do výše střechy a byla dokončena až v roce 1864. Do té doby sloužila pro zvony dřevěná zvonice z trámů, postavená na místě dnešního hřbitova, kde se nyní nachází hrobka Fojta – rodiny Urbanovských.

Kostel je dlouhý 50 m, široký 17,5 m, vysoký 35 m. Věž je vysoká od terénu 55 m. Kříž na věži i s podstavcem je vysoký 5 m. Zda byly plány nynějšího kostela zaměněny s plány kostela ve Warnsdorfu v Čechách se nepodařilo prokázat. V té době byly Veřovice na úřadech vedeny německy – Wernsdorf. Co však

domněnku o záměně plánů utvrzuje je fakt, že v té době měly Veřovice necelých 1200 obyvatel. Architekt by si asi těžko dovolil navrhnout projekt tak velkého kostela, který dnes u nás stojí, pro tak malý počet obyvatel malé horské vesnice. Dle korespondence z děkanstvím ve Varnsdorfu není však tato záměna nikde u nich zaznamenána. Při dostavbě prý chyběly peníze, proto byla věž dostavěna později a opět ne podle plánu. Ukončení věže mělo mít cibulovitý tvar. První a původní krytinou kostela byla břidlice, která však byla brzy odstraněna, neboť její váhou začaly se krovy roztahovat a klenutí i stěny praskaly. Roku 1870 se proto začalo pracovat na zabezpečení stavby. Klenutí bylo staženo silnými pásy železa, oblouk nad presbytářem byl stržen a nahrazen novým, na každé straně bočních zdí byly postaveny čtyři opěrné pilíře. Břidlice na střeše byla nahrazena šindelem. Tento však začal brzy zahnívat a musel být stržen. Střecha pak byla pokryta plechem. Roku 1934 byl plech odstraněn a střecha pokryta eternitem, který vydržel do roku 1970, kdy byl nahrazen hliníkovým plechem. Připomeňme si ještě další větší opravy exteriéru kostela, jak šly za sebou. První hromosvod, 3krát natírána plechová střecha, nové věžní hodiny s elektrickým osvětlením, nově omítnutá věž a západní část kostela, omítnut nově celý kostel, několikrát byla opravována vazba kostela, nová břizolitová omítka kostela, o rok později břizolitová omítka věže, nové ciferníky na hodinách, odvodnění kostela, osvětlení kolem kostela, oprava nátěru opěrných venkovních sloupů, nasvícení kostela a věže, rekonstrukce věžních hodin.

Také interiér kostela doznal značných změn a úprav. Budou opět uvedeny chronologicky bez udání letopočtu. Vybílení kostela, malba temperovými barvami, nová elektrická instalace, létací vnitřní dveře, nové venkovní dveře, nová mramorová dlažba, zhotovení 42 nových modřínových lavic, provedeno zdvojení kostelních oken. Za P. Pavla Hývnara byla provedena úprava interiéru v duchu liturgické obnovy II. Vatikánského koncilu (nové vymalování, odstranění

původních oltářů a mřížky mezi kněžištěm a chrámovou lodí, instalace nového obětního stolu, svatostánku, ambonu a šesti nových obrazů na průčelí od malířky Bedřišky Znojenské). Dále byla zhotovena mříž u hlavního vchodu, instalace plynového topení a byla zhotovena nová zpovědnice. Na těchto venkovních i vnitřních opravách se velkou měrou podíleli veřovičtí věřící, kteří odpracovali desetitisíce brigádnických hodin.

Od roku 1858, kdy byl kostel vysvěcený zde působilo 39 kněží, kteří buď sídlili na veřovické fáře nebo dojížděli z jiných farností. Nejdéle zde sloužil mše svaté P. Antonín Uhlář (20 a půl roku) a nejkratší dobu u nás působil P. Ladislav Filgas (2 měsíce) z Lichnova. Jména kněží, kteří u nás působili jsou uvedení ve sledu bez datumu nástupu. Václav Rypka, Franz Seelenfreund, František Kunda, Jan Strouhal, Matěj Thorž, Josef Matiaš, František Zapletal, Florián Hlušík, Josef Karhánek, Cyril Stojan, Leopold Zatloukal, Bartoloměj Stejskal, Jan Halouzka, František Kuzník, Štěpán Tesařík, Arnošt Dostál, Alois Staniš, Adolf Pešna, Ludvík Fuček, Bedřich Hýža, Jan Poštulka, František Botek, Adolf Jedelský, Alois Řezníček, Josef Izák, Hugo Schneider, Metoděj Výrek, Jan Porubský, František Bláha, Karel Veselý, František Filip, Antonín Uhlář, Ladislav Filgas, Pavel Hývnar, František Zehnal, Michal Petr, Tadeáš Wojnar, Marcin Slawicki, Miroslav Šmahlík.

Kostelnickou službu v tomto kostele vykonávalo 9 kostelníků. Rekord v trvání kostelnické služby drží rod Bartoňů z č. p. 8 (František, Vincenc a František) od r. 1845 do r. 1949. Další kostelníci byli: Josef Matuš, Marie Grozmanová, Adolf Kocián, Marta Machová, Aloiz Pitel a Ladislav Bartoň.

Po dobu trvání veřovického kostela zde působilo 14 varhaníků. V roce 1917 – 1919 byly konány bohoslužby bez doprovodu varhan. V současné době působí v naší farnosti 5 varhaníků. Prvním varhaníkem byl nadučitel Josef Dušek st. po jeho smrti pokračoval jeho syn Josef Dušek ml. Dále následovali Julius Lohler, Vincenc Beseda, František Beseda, Jan Horák Ludmila Jurková (roz. Bartoňová), Jaroslav Pospíšil, Ludmila Dorazilová (Kellerová), Alena Smetanová (roz. Pitelová), Vít Smetana, Pavel

Pitel, Kateřina Křenková (roz. Pitelová) a Pavla Cibulcová (roz. Briolová).

Seznámili jste se ve stručnosti s historií i současností veřovického kostela a u příležitosti oslav 150. výročí jeho posvěcení si přejeme, aby dominanta naší obce i nadále byla zvelebována a sloužila nejen našim farníkům.

Pramen: Albín Tománek: Dějiny náboženství ve Veřovicích II.

Obrazy Bedřišky Znojenské – letos oslaví 80. narozeniny

(Vl. jménem Božena Krejčová) se narodila ve Znojmě. Po vyloučení z vysokoškolského studia nastoupila v 50. letech do dělnických profesí. Současně zahájila soukromá studia u prof. E. Frinty, ak. malíře Fr. Ketzka a ak. malíře Fr. Nedvěda. V roce 1959 uzavřela sňatek s Bořivojem Krejčím, sochařem a restaurátorem. Začíná jejich

společná práce na chrámovém umění, výzdobách zvonů, interiérů civilních i sakrálních a množství restaurátorských zakázek. Po roce 1989 začíná vystavovat u nás i ve světě (Německu, Švédsku, Norsku, Francii, Portugalsku a Kanadě). V Bildunghausu v bavorském Reimlingenu a v římském Nepomucenu má stálé expozice. Vedle nepřehledného množství svých výstav po celé České republice realizuje výzdobu interiérů. **Výklad vyobrazení:**

Dětství – při křtu sv. každý dostává tři dary: lásku, naději a víru (tři postavy). Tyto dary jsou klíčem (na dítěti) k duchovnímu životu.

Dospívání – mladý člověk chce dosáhnout nejvyšších met – sahá po hvězdách. Chce-li získat duchovní perly, má mít pokoru (dívenka se skloněnou hlavou).

Rodina – otec drží a udržuje dům. Matka je evangelní Martou a Marií. Je dárkyní života. Malý chlapec s roztaženýma rukama nezorňuje ochranu života v lůně matky. Protest proti interrupci.

Stáří – po pozemské pouti dospěl člověk ke konci. Dívá se na druhý břeh, v ruce drží váhy a zpytuje svědomí.

Smrt – bílá postavy znázorňuje posvěcující milost (jako při křtu bílá rouška) a čeká na Boží soud (motýl, ptáci – let duše na věčnost).

Celým životem prochází a vede nás skrze sv. kříž Ježíš Kristus. Matka Boží nás provází jednotlivými etapami života.